

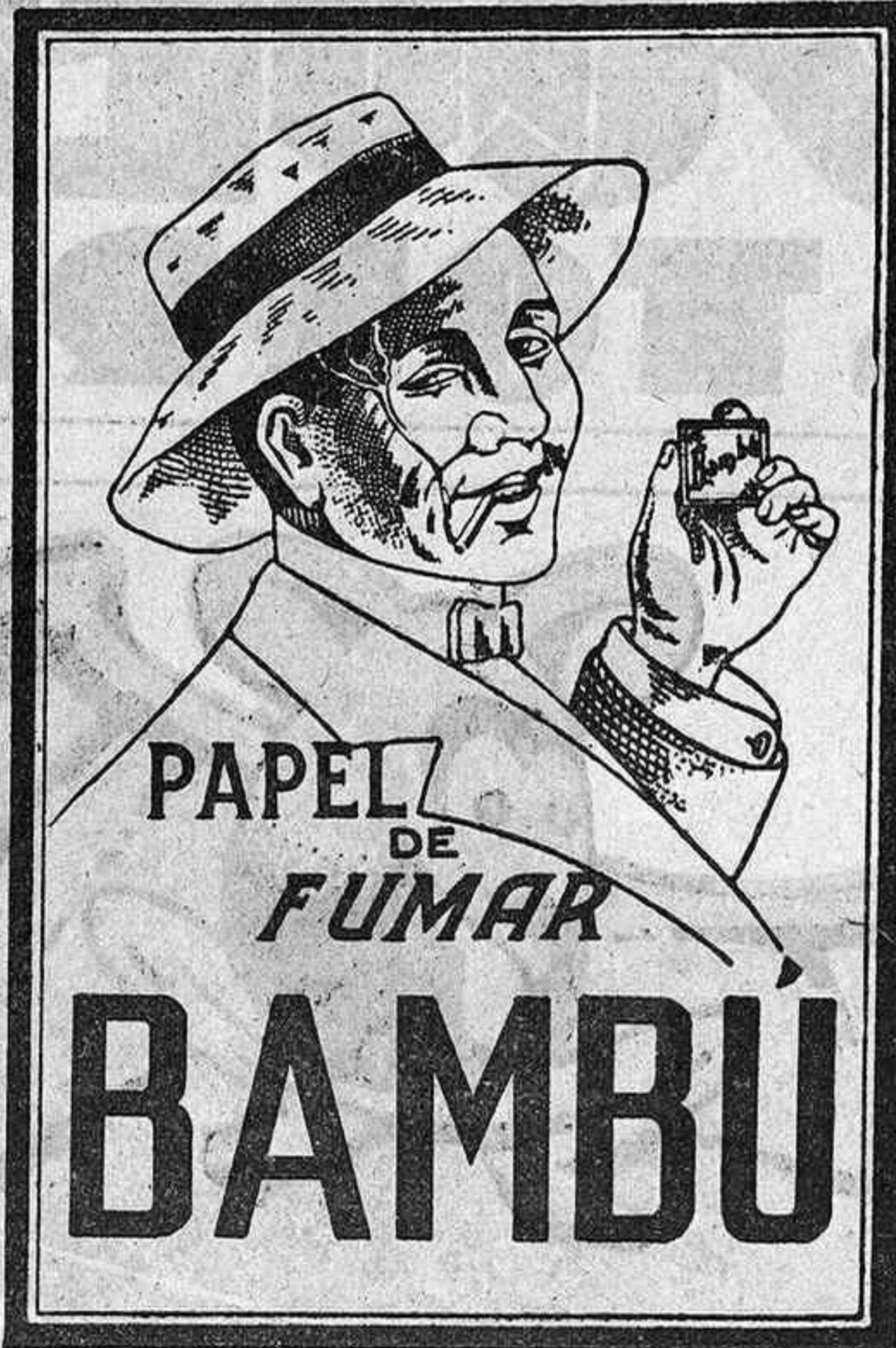
EL ESQUELLA

de la TORRATONA

Les dietes dels regidors. - Apa, som-hi minyons; que això dona per a tots i amb abundor!

(c) Ministerio de Cultura 2006

VIES URINARIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOLVRE

Vies urinaries: *Blenorragia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *urinitis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota* militar, etc. de l'home, *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *elstis*, *anexitis*, *fluixos*, etc., de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Solvré**, als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que

necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 6'60 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *erifemes*, *acne urticarís*, etc., malalties que tenen per causes humors, viciis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa ideal perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floroncós, supuració de les mucoses, calçada del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. Venda: 6'60 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea*, (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *pàlpitacions*, *trastorns nerviosos*, de la dona i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem velleïsa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. Venda: pessetes 6'60 el flascó.

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA. — Tots els pacients de vies urinaries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes, en segells per al franquex a **Oficinas Laboratori Sólcatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 5079** S. M. Barcelona, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de dites malalties.

FERROTIL
Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant-estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte piuriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacológicos del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Teléfono 18631
Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

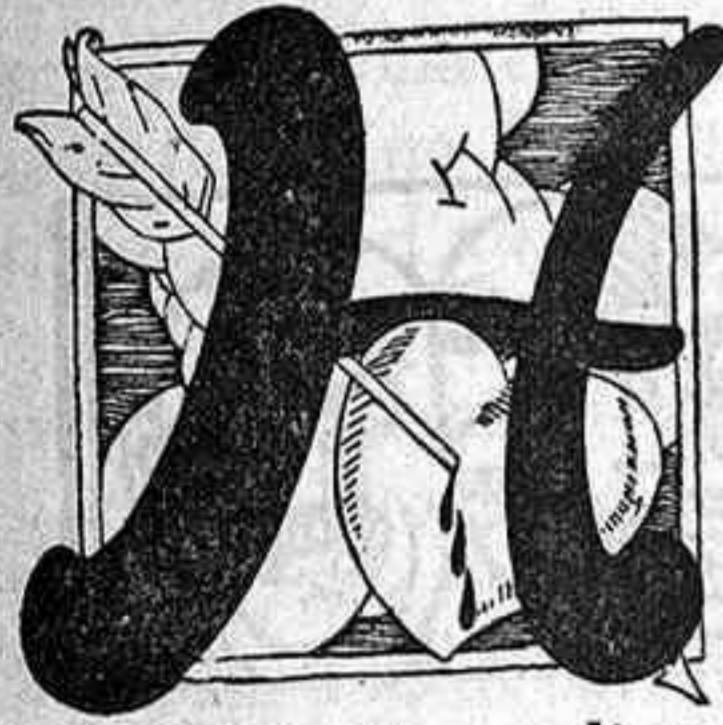
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Arrepentides, 8 - Telèf. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Extranjer, 5

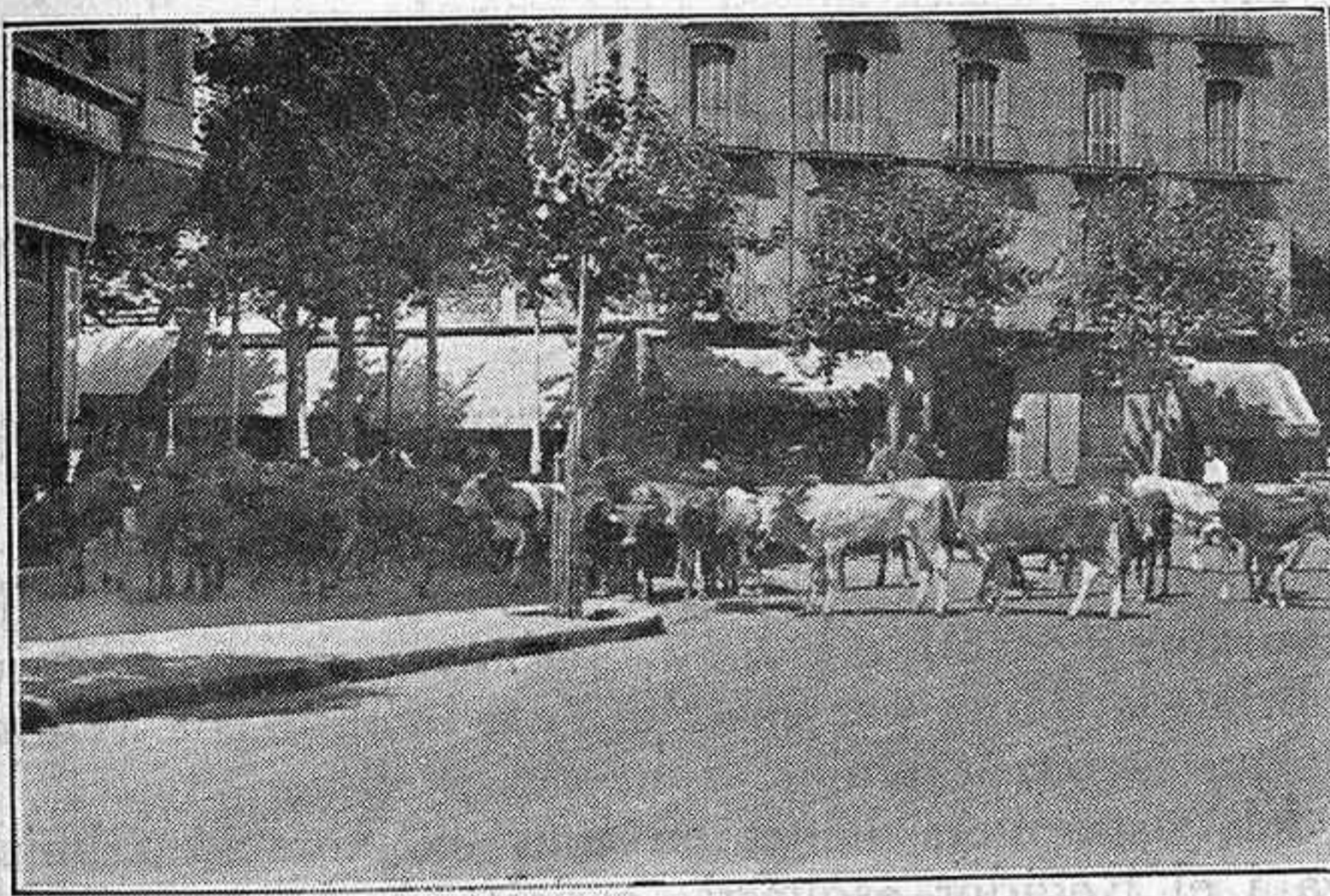

Com en els temps geòrgics

Hi ha moments que determinats carrers de Barcelona es veuen invadits per grans remades. Uns pastors, no gaire hel·lènics ni gaire bíblics, les fan caminar dretes no sense llençar agres renecs que, si bé no van directament adreçats a Zeus ni a Jehovà, es claven contra algun dels seus més immediats successors del nord.

Són les remades que ens porta la Companyia de

Barcelona geòrgica

M. S. A., que fan camí vers l'escorxador de la ciutat.

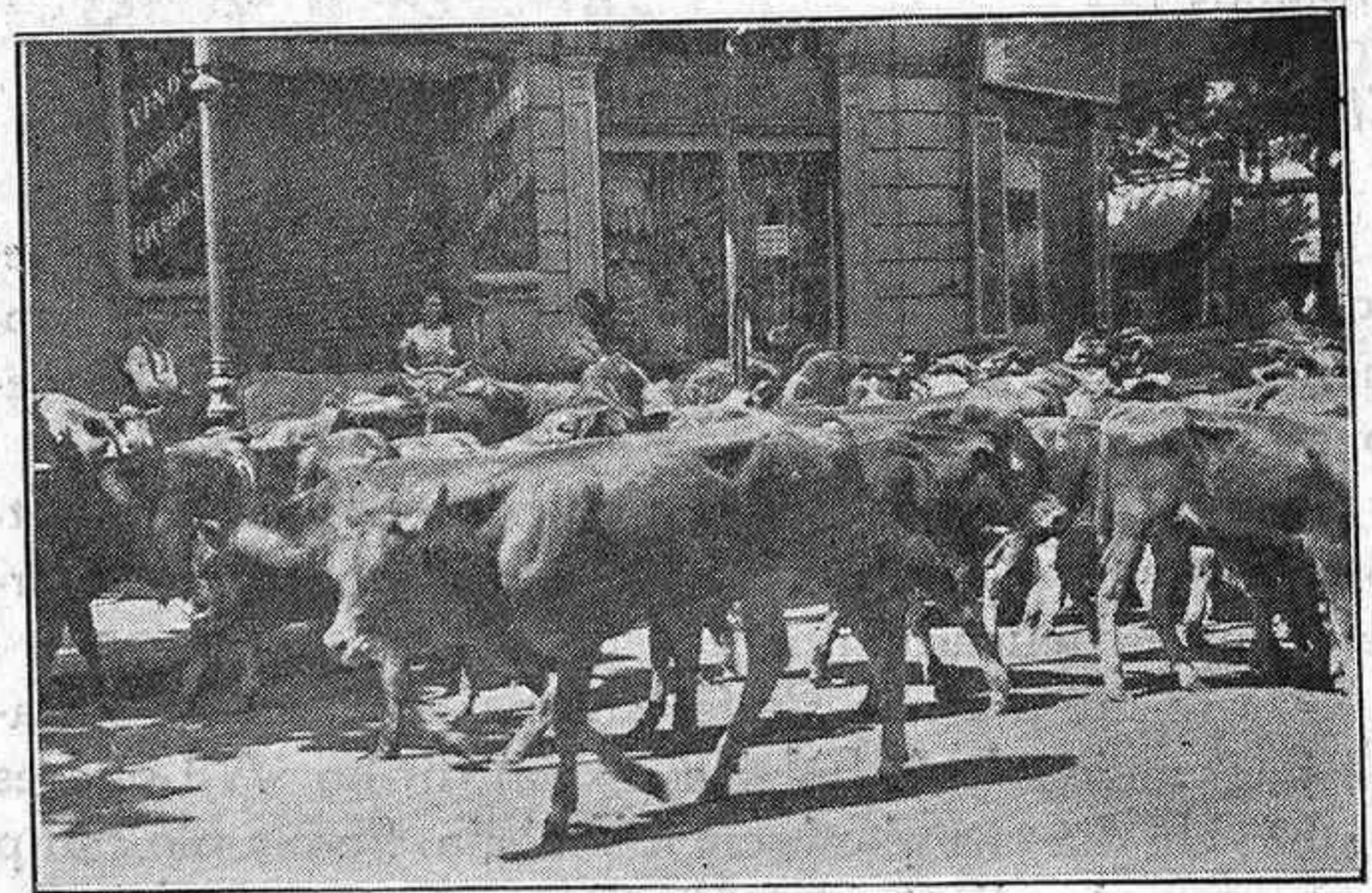
Les escenes que provoca el pas de les remades són pintoresques. Se'ns fa estrany que l'Atracció de Forasters no les esmenti en els seus follets de propaganda.

Quan passen les remades, els vianants no saben on ficar-se. Els bens donen els seus concerts en «be» bemoll al llarg de les voravies, i els renecs dels pastors fan de notes greus a la melodia pasqual dels seràfics xaiets. Les remades de bous i vedelles fan més intens i més sensacional l'espectacle. Per sort, Barcelona no posseix el remat de torejadors que, amb gran honor, posseeixen algunes ciutats hispàniques. Es això el que fa que no sovintegin les escenes que ens permetin veure les primeres «veròniques» de la futura glòria. Podem veure només—lloat sia Déu—algun vedell o algun bou que s'escapa i és quan l'espectacle es fa pintoresc. La gent corre, les portes es tanquen, i la Divina Providència, envia el salvador del transeünt, salvador que algunes vegades va vestit de Guàrdia Municipal, altres d'aprenent d'adroguer, i altres de pastor amb figura semblant a la dels pastors que menen les remades.

El passat Ajuntament es preocupà del pintoresc pas de les remades pels nostres carrers i volgué treure de la ciutat l'aspecte geòrgic que, en certs moments, li donen semblant passat. N'hi hagué prou amb què l'Ajuntament iniciés la reforma, perquè els dels ferrocarrils de M. S. A. oferissin fer un baixador a l'estació de Sans. L'estació de Sans és a 100 metres de l'Escorxador. Des de l'estació era molt fàcil, amb combinació amb el Metro, fer arribar el bestiar al punt de destí. No sabem què passà! Sabem únicament que la cosa restà enlaire i que els barcelonins hem tingut la sort de poder veure com l'espectacle dels remats segueix i es millora.

Tothom sap que el pas d'un remat pels carrers es cau de brutícia i contribueix a la propagació de gèrmens. Però tothom sap també que hi hagué a Egipte uns reis-pastors i que eren pastors gairebé tots els herois de la Ilíada. Com no ha de pesar la història i la poesia damunt dels regidors d'una ciutat, flor de cultura ells, i el milloret de les millors cases?

Es per això que no ens atrevim a demanar al senyor Pi i Sunyer que es fixi amb aquest aspecte geòrgic de la ciutat. Tots sabem o ens volem il·lusionar sabent que tres anys de República han baixat els fums de les Gran Companyies capitalistes. El que vol dir que volem creure que l'Ajuntament passat no oblidà per pressió a allò del Baixador ni el nou no se n'adona per temença de veure's obligat a oblidar. Ens plau més creure que el pas dels remats es tolera com a cosa folklòrica, com a pintoresc, com a atracció. No totes les capitals poden tenir-lo. Fez també té pas de remats. I cal dir que, per tenir exportació de camells, en aquest sentit de variant, fa la competència a Barcelona. Consolem-nos, però, car Barcelona fa la competència a

La fira d'Organyà?

No! Un carrer de Barcelona.

Fez en quantitat de caps, en braols wagnerians, en bels trencadors i en tintirintins de campaneta. Tot plegat melodiós, fi, ajustat, dirigit per una batuta gairebé tan tècnica com la d'en Fontbernat. Es en aquest as-

pecte que Barcelona porta l'avantatge a Fez i per aquest aspecte,—extraordinàriament artístic—, se n'hauria de deixar consignació en els nostres cartells de propaganda.

No volem esbrinar per què la Companyia del Nord reculà una oferta que havia fet a l'Ajuntament passat! No volem esbrinar perquè l'Ajuntament passat no agafà pel mot la companyia! No volem esbrinar perquè el baixador de remades a Sans, a 100 metres de l'Escorxador, no és un fet! No volem esbrinar perquè l'Ajuntament actual no s'ha preocupat del pas geòrgic dels remats pels carrers de Barcelona. Té tanta feina que gairebé creiem que deu ignorar-lo! Ens plau més donar-hi interpretacions fantasistes, recolzats en coixins d'història, de tradició, i de poesia.

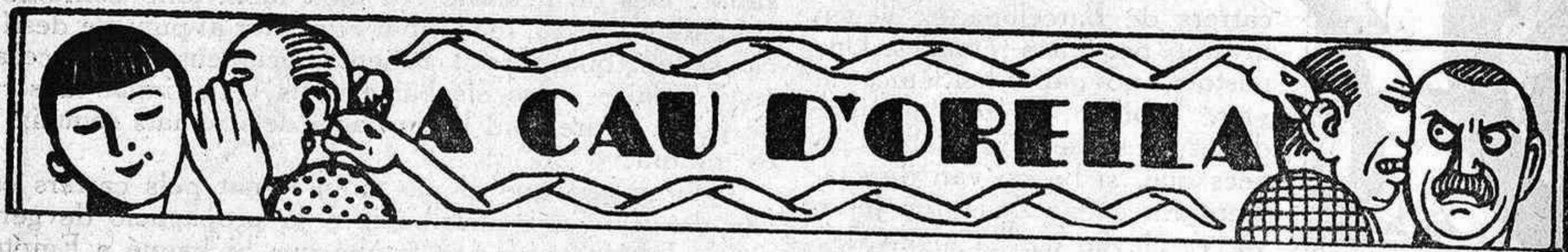
—Els xais porten a les ciutats records de muntanyes, dringar d'esquelles i ai! motins per a poesies de Flor Natural! Què bells són els xais!

No li sembla senyor Pi i Sunyer que ho interpretem bé? No els sembla als senyors de la Companyia del Nord que servim amb amor els seus interessos?

Ai! allò que la República, en els seus tres anys i mig, ha abaixat el fum a les companyies capitalistes! Les companyies capitalistes pesen molt. Es o no és veritat, majoria absoluta esquerrana a l'Ajuntament de Barcelona?

Per error d'impremta, on diu que les remades són portades per la companyia de M. S. A. ha de dir del Nord.

També on diu que la companyia de M. S. A. ofería fer un baixador a Sans, ha de dir del Nord.

Un secret

Ens asseguren, amb veu ben baixa, que tots els jesuïtes són «nazis». I ens fan prometre no divulgar el secret.

No el divulguem. El diem també en secret i com si el diguéssim a l'orella de cadascú.

Tots els jesuïtes no «nazis», forçosament són «nazis».

No veieu que tots són fills de Sant «Nazi» de Loiola?

Els entusiastes comprometedors

Un dels assassins de Dollfus, abans d'ésser executat va cridar d'una faisó espectacularment rogallosa: «Heil Hitler»!—«Visca Hitler».

Quina honor per la família i quina manera de comprometre!

El que ens explica un casat de nou

—«Vàrem fugir de Barcelona. No volíem que el nostre viatge de noces ens portés a oir a cada moment: «La llei de contractes de conreu. Madrid, Barcelona. El senyor Samper».

—«Però ens n'anàrem a l'exterior i la cosa empitjorà. Arreu ens fou precís escoltar: «La situació internacional és delicadíssima».

Als restaurants de París, ens parlaven de la situació internacional. A Bèlgica no cal dir-ho. A Londres també. Un dia ens n'anàrem a Escòcia. Som a ple camp i sota unes bardisses. Escoltem com un assag de passada de rossinyol. Creiem trobar-nos en plena hora bucòlica. Però no; àdhuc el rossinyol d'Escòcia cantava: «La situació internacional és delicadíssima».

Ens n'hem tornat a casa. Ara, a Barcelona, i des del balcó del pis,—(vivim a la Rambla)—, ens distreu veure la gran atracció que l'Atracció de Forasters ha portat a Barcelona: els mateixos forasters.

Imaginacions fecundes

Un regidor de l'Esquerra ha passejat una de les darreres setmanes uns estrangers per la nostre ciutat.

En una de les hores que la plaça de Catalunya està més plena de gent sense feina el Regidor esmentat i els estrangers passaren per la nostra plaça màxima.

I un dels estrangers preguntà:

—«Què hi fa tanta gent en aquesta plaça? Són gent sense treball?»

—No, amic, no!—exclamà amatent el Regidor.—«A Barcelona i sota el nostre govern, tothom treballa. Segurament es tracta de ciutadans que esperen que s'obrin els Bancs per suscriure's a l'Emprèstit Municipal que es tanca avui».

Els estrangers llençaren una exclamació admirativa i el Regidor esquerrà, satisfet de la seva inventiva, oferí cigarretes i n'encengué una.

I amb quina satisfacció va fumar-se-la!

Recordeu aquell tal Senyor Carranza?

Recordeu aquell gran estrateg senyor Carranza, que volia portar el Jaume I a Barcelona, bloquejar les nostres costes i no sabem quants estralls bèl·lics més?

Doncs explicarem una anècdota d'aquest gran valent i genialíssim senyor Carranza.

Una nit, i en els temps de la guerra del Marroc, es trobava en un torpediner vora de Larraix. De tant en tant xiulava una bala mora que anava a enfonsar-se en mar.

El senyor Carranza donà ordre d'apagar totes les llums del torpediner, ordre que fou executada immediatament.

En sortir el senyor Carranza de la seva cabina, per inspeccionar si s'havia executat l'ordre, davant dels acompanyants admirats, va posar-se a cridar amb una gran tremolor i un segament de cames molt heroic:

—«He mandado apagar las luces y veo un bombillo encendido! Apaguen ese bombillo, que vamos a hacer blanco. Apaguen ese bombillo!»

La bombeta elèctrica que el gran valor personal del senyor Carranza veia encesa, era la punta d'una cigarreta que fumava el cuiner del torpediner, ben amagat sota el ràfec de la cuina.

Es la revolució

El senyor Cambó està abstret en el seu magnífic despatx del terrat de la Via Laietana.

Llegeix «Paradisos Oceànics» que Aurora Bertrana li ha enviat amb una expressiva dedicatòria.

De sobte s'apaguen els llums del despatx del senyor Cambó. El senyor Cambó treu el cap fora i s'adona que Barcelona està a les fosques. La gran llampegadera que il·lumina la ciutat li sembla llum de brega i els trons trets d'ametralladora...

Haurà arribat a Barcelona l'anarquista de Terrassa per a posar-se al cap dels anarquistes de Barcelona?

És aleshores quan el senyor Cambó agafa l'aparell, fica els dits al 78751 i pregunta espavordit al senyor Ventosa i Calvell.

—«Ventosa, Ventosa, Ventoseta! Tenim revolució? Digue'm que he de fer! Aconsella'm! Tindrè temps d'arribar al meu iot? Podré agafar l'express de França?»

Comerç és comerç

—«Tens un pis molt bonic i a tot luxe. Es veu que lances el diner».

L'amic al qual fem aquestes lloances somriu satisfet.

I afegim nosaltres: —«El que tu despens és meravellós de poder-ho despendre en temps de crisi».

L'amic ens lliura el seu secret: —«Sóc avituallador de guerra».

—«Avituallador de guerra,»—preguntem un bon xic estranyats.

—«Si!» —ratifica l'amic.—«Assorteixo el Paraguai d'unes etiquetes dibuixades per en Castanys que diuen: «Déu castigarà els de Bolívia!» i als de Bolívia d'unes etiquetes dibuixades pel mateix Castanys que diuen: «Déu castigarà els del Paraguai!»

—«Negoci és negoci»—fa l'amic picant-nos l'ullet. I els comerciants de Catalunya, tant els artístics com els altres, en sabem un niu».

Com roden les coses

«Mundo Gráfico» de Madrid va reproduir una caricatura de Gastón Ry, publicada a «L'ESQUELLA» i va dir que la treia del «D. I. C.». Si els de casa no s'afavoreixen!

Ara «Lu» de París, reproduïx la mateixa caricatura i diu que la treu de «Mundo Gráfico».

No és que protestem de la reproducció ni de la cita equivocada de la procedència. En deixem constància.

Ja ens ha passat altres vegades!

Mots famosos

Hi ha un mot famós atribuït a l'oncle d'Horaci Walpole: —«Tothom té el seu preu. Puc dir que conec el preu de tots els membres del Parlament britànic, exceptuant el de tres».

Nosaltres també coneixem el preu de molta gent. I coneixem preus dobles: Coneixem el preu del senyor Lerroux d'abans i el preu del senyor Lerroux d'ara; coneixem el preu de l'Emilianu d'abans i el poc preu del d'ara. Coneixem preus de diputats. Coneixem preus de regidors.

El que fariem és modificar el mot famós de l'oncle d'Horaci Walpole. I en lloc de dir: —«Tothom té el seu preu, diríem: Tothom té els seus preus, els quals varien segons les circumstàncies».

El Regidor i la Mecnògrafa

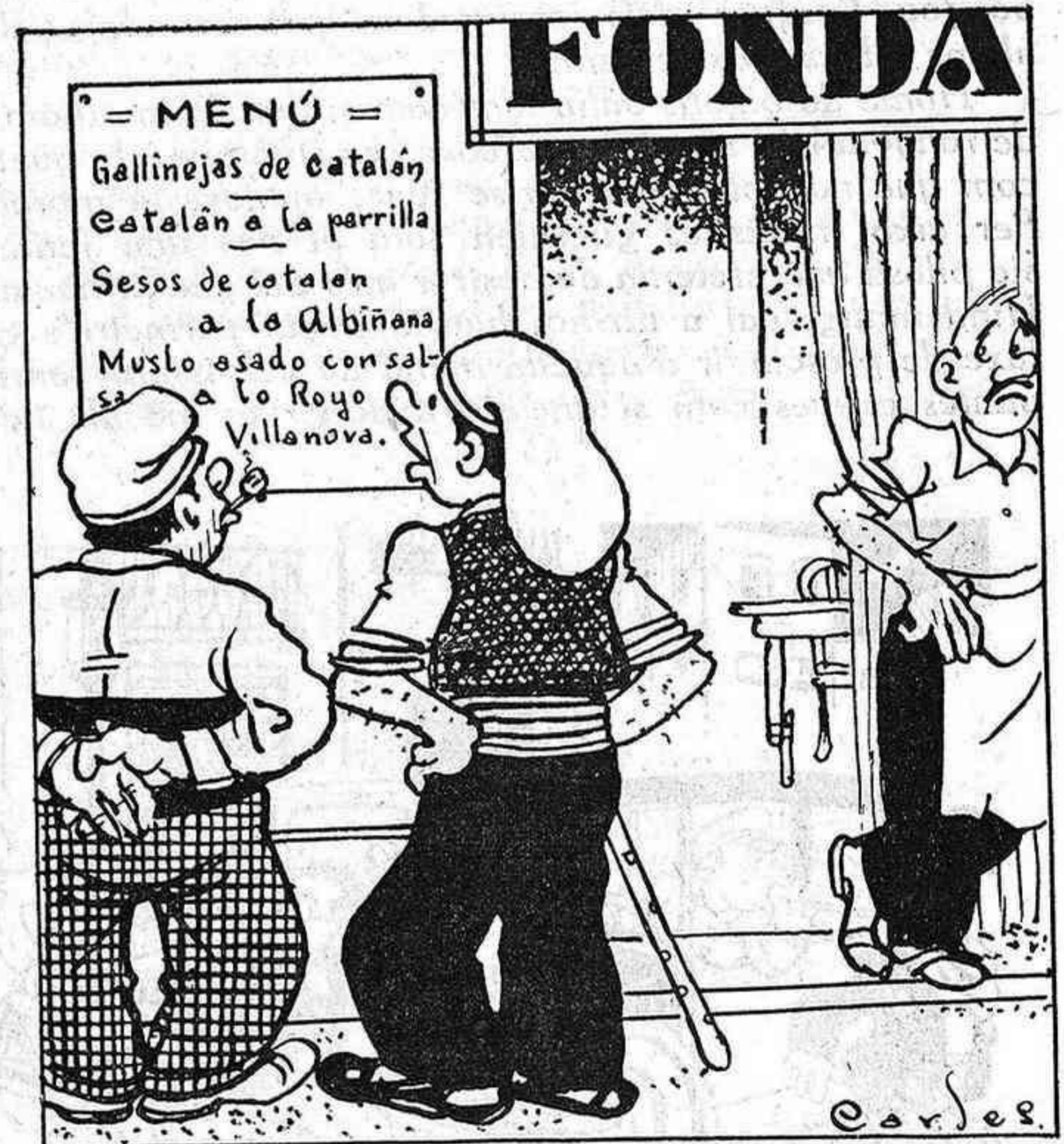
Un regidor pregunta a una mecnògrafa:

—«Per què no em vares dir que intentaves passar de mecnògrafa a les ordres de N? (aquí el nom d'un regidor).

—Contesta de la mecnògrafa:

—«No és que no pensés amb vostè. Però, després de meditar, i fer comparances, em va semblar que m'agradaria més servir de mecnògrafa a les ordres de l'altre».

—«Entesos, senyor Regidor?»

La fonda d'en Royo Vilanova

—Què et sembla aquest Menú?

—Que aquets donen gat per llebre. Donar això els costaria molt car.

GLOSSARI

Bigotis històrics

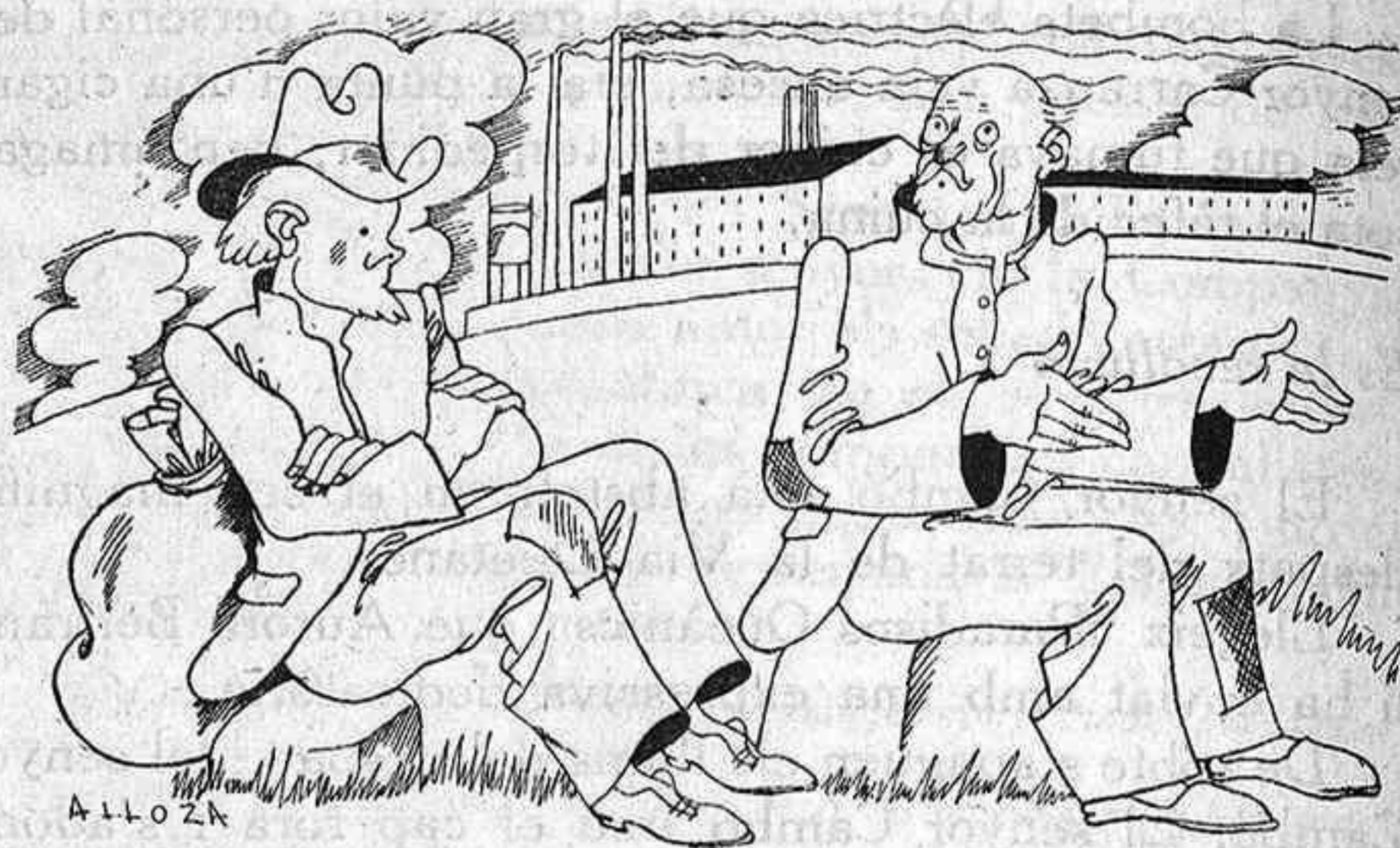
La Divina Providència, el Déu de les Batalles o, el que és més probable, la Deessa de la Casualitat, ha volgut solemnitzar el vintè aniversari de la Guerra gran amb la desaparició d'escena d'un dels seus personatges més significats: el mariscal Hindenburg.

Posats a triar, hauríem preferit buidar mitja estilogràfica en la més entusiasta de les oracions fúnebres, dedicada a aquell esparver disfressat d'àliga que s'entreté asclant fusta a Doorn mentre espera que li arribi el torn d'esdevenir novament Guillem II. I si la sort se'ns hagués mostrat més pròdiga, amb quin gust no hauríem cantat unes alegres absoltes a aquest ex-emblanquinador que ha deixat la galleda de la calç per pintar amb sang el perfil de l'Alemanya "nazi" o bé a aquest Juli Cèsar Delapierre—no arriba a Còrdoni—conegut per Mussolini!

Hindenburg, el gegant de Tannenberg, representava, en certa manera, la davallada d'aquells coets teutònics, amb música de Wagner, que es digueren Moltke i Bismarck. És el darrer vestigi de la casta de guerrers imponents, les estàtues dels quals fan tant de goig en parcs i places aguantant la capa dels col·loquis amorosos de soldats i mainaderes.

El mariscal Hindenburg s'ha endut al Walhalla,—el paradís germànic—el prestigi dels seus bigotis triomfals. Hi hagué un temps que aquest ornament pilós revelava un caràcter i era gairebé consubstancial amb el geni militar dels grans ataconadors de pobles. També fou l'esquer dels castigadors per atreure's els abans febles cors femenins.

Home de bigotis valia tant com si diguéssim «home de ronyons» i l'una i l'altra cosa era sinònima de quelcom que no pot anomenar-se sense ofendre la moral. Per això, molts es guarnien sota el nas una fantasia pilosa que pretenia demostrar més del que hi havia. Hindenburg, val a dir-ho, hauria pogut permetre's el luxe de prescindir d'aquella mena de «croissant» amb puntes esteses com si anessin a donar la mà als he-

Finances

- Les noves pessetes son més boniques que les altres.
- Ah, però tu coneixes les altres.
- Home, sí; per referències.

rois passats i als futurs, que feia més esfereïdora la seva figura. Hi havia, però, pertot arreu, cada Brandeis i Cacalvanti!

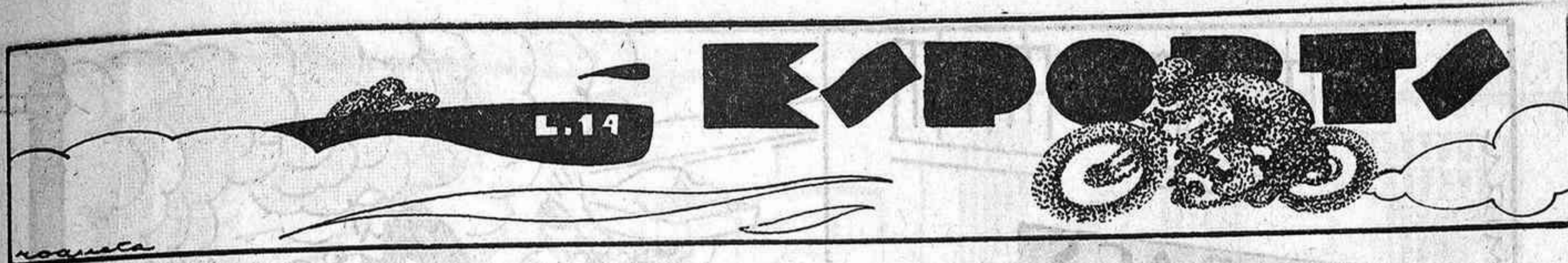
No parlem ja dels bigotis enfaristolats, antipàtics i ridículs que va posar de moda el Kaiser, adoptats amb orgull per la cadetada, que feia trencar de riure els moros mentre trencaven també el cor sensible de les «niñas bien» de província. El darrer Borbó va inventar-se, així mateix, un bigoti per al seu ús personal—imitant tot seguit pels «niños pera» de paisà i d'uniforme—que es distingia per una mena de carreró entremig per tal de facilitar les liquacions dels cadarns.

Els bigotis marcialis estan de baixa i ara és Charlot qui dona el to. El bigoti "charlotesc" és el més adient als moderns dictadors propicis a la tombarella i al salt mortal. És el bigoti que convida a faltar al respecte a qui el porta i que ens mou a demanar a crits un barber. És el bigoti d'Hitler. El dia que el pelin hi haurà festa grossa.

PANICAL.

Manera d'avisar els peatons sense fer sorolls.

Cronòmetre

UNA ALTRA ASSEMBLEA A LA VISTA

Hi ha un bullit a la Federació Catalana de Futbol, que no s'entenen de feina. La Comissió redactora dels nous reglaments que no s'han aprovat i que mai no se n'havia vist de més fresques que enredar-se en treballs burocràtics, ha quedat ben descansada.

Satisfets els ponents perquè ha estat aprovat el sistema de formar una sola categoria de 24 clubs, dels quals, sis formen el grup escollit que puntua pel campionat d'Espanya, no varen veure que en aprovar aquesta nova estructuració del campionat, si no hi havia acord per modificar la Promoció i quedava en peu l'article dels reglaments vells que diu l'han de jugar els sis clubs millor classificats de la segona Categoria amb els dos cuïstes de primera per promocionar dos llocs, hi hauria conflicte.

El cas és molt divertit, perquè constituint la primera Categoria 24 clubs globalment, la Promoció l'haurien de jugar els dos clubs últims de Primera, i no els dos grups «A» i «B», de què la primera es compon avui.

La Ponència redactora dels reglaments ha quedat quasi tan retractada com la que a Madrid fou escollida per estructurar el futbol nacional.

El senyor Gispert, que tantes hores ha esmerçat fent estudis d'ètica reglamentària, que s'ha encaparrat tant que fins ens feia témer per la seva salut, no sap per on navega, com tampoc ho saben els elements del Consell Directiu de la Federació Catalana.

L'assemblea extraordinària ha quedat suspesa per a quan els vents no bufin tant de traïdor.

Els consellers federatius, vetllant pels interessos del Barcelona, que voldria mantenir-los en el lloc, haurien tingut de posar-se en evidència en el curs de l'assemblea

Altaveu indiscret

Què passarà demà a l'Assemblea de la Federació de Futbol? Hom diu que els amateurs volen plantejar quelcom sensacional que molt bé podria ésser la separació de la Federació, reclamant una absoluta independència.

Preveiem que hi haurà tràngol de valent.

* * *

Catalunya ha fet un trist paper als campionats d'Espanya d'atletisme. Lluís Meléndez, que anava amb els corredors i atletes catalans, devia patir de valent veient com anaven a pas de taüp i a les palpentas, i com saltaven menys que una puça anèmica.

Aquells llençadors del disc que serien campions de flèndit! Aquells grans atletes que necessiten reconstituents per no fer que quedi retratada la representació catalana i amb ella la Federació Catalana d'Atletisme!

Els temps herois dels grans triomfs catalans han passat a la història.

* * *

L'Athlètic de Madrid s'ha quedat amb en Marculeta. El Barcelona, que semblava disposat a adquirir-lo, va deixar les

extraordinària. El millor mitjà per eludir aquesta responsabilitat que podria restar-los vots per l'elecció de Directiva, era ajornar sense terme fixe la continuació de l'enrevessada «extraordinària» per anar a l'assemblea federativa i a l'elecció de càrrecs. Un cop elegits, ja no tindrien el perill que, manifestant-se barcelonistes, els retirés l'Assemblea la confiança.

I demà hi haurà renovació de càrrecs.

L'assemblea ordinària tindrà emocions i potser hi haurà copets. Es tracta d'una reunió general ordinària i no ens sorprendria que uns i altres cridessin «ordinàriament» i que arribessin les quatre o les cinc de la matinada sense trobar la desitjada fórmula de concòrdia.

El delegat del Barcelona, senyor Homet, porta la lliçó estudiada i ha fet un assaig general del que ha de dir davant la taula presidencial.

Ens consta que hi ha federatiu que tot ho engegaria al votant, veient com caminen les coses i que si arriben a esgarrapar-se els d'un cantó i l'altre, imitant la gran guillada de l'Alba en una de les últimes sessions de la Cambra de Diputats, es posaria el barret fent acció de «cubrirse» i es faria escàpol deixan-los a tots que es barallessin sols.

Poques hores manquen per a l'assemblea. Nosaltres hi anirem per asseure'ns al reonet més amagat de la sala i no perdre detall del que passi...

Tenim el presentiment que, si no acaba a clatellada seca, acabarà com el rosari de l'Aurora.

Pel que pugui ésser, aconsellem els senyors ponents del reglament, que vagin a l'acte vestits de *guerrero*. Avui això de formar part d'una Ponència elegida per una assemblea, és quelcom tan delictiu com menjar criatures, matar la sogra i cometre altres excessos originals.

AQUELL.

negociacions perquè el Club madrileny l'abilla més que el de casa.

Amb l'Espuny, l'Arnau, en Pedrol i en Lecuona, anirà tirant de la rifeta.

* * *

S'ha d'acabar amb l'abús d'enviar a les assemblees de la Federació a delegats del Barcelona amb delegacions de Clubs de fora, per apropiari-se un vot i fer-lo servir en benefici del cercle blau-grana, oblidant-se de la representació del Club al qual pertanyen.

Cal que els reglaments, previnguin aquestes martingales, perquè no tornin a produir-se de manera vergonyosa, com a la darrera assemblea.

Veritat, senyor Sabrià?

* * *

Sembla que el jugador de futbol Berkessy ja es troba en camí de Barcelona. Han arribat unes grans caixes de material, que constitueixen el seu equipatge.

De barrets i sabates, solament, hi ha una sèrie de paquets que fa por.

El jugador nabab, ve en pla de «vedette» de gran preu. Sols mancaria que amb tanta propaganda i preparatius resultés una inofensiva pepa hongaresa de dos metres d'alçada per únic atractiu.

Un assumpte que sempre és d'actualitat a Barcelona

RETAI...
L'ATENIU BARCELONÉS

NOTES SOLTES

Decididament, la policia catalana està quedant bastant bé, cosa que als delinqüents—als aficionats i als professionals—no ha de fer gaire gràcia.

Ni als monàrquics madrilenys, que són els veritables separatistes, tampoc. Ells, que ens estimen tant, voldrien que aquí—perquè no ens avorríssim—fos una mena de sucursal de Xicago amb gangsters a tot drap.

Un grup de radicals de bona fe volen separar-se del senyor Lerroux. Precisament per això: perquè són radicals de bona fe.

Diuen que en el partit radical s'han aixoplugat totes les desferres de la Unió Patriòtica. I això que no deuen haver vist el «Real Club Republicano» del Passeig de Gràcia.

Llegim: «...els primers directors d'aquests fets paguen sis duros a cada individu que participa en l'incendi de tramvies. Aquests diners els rep una segona persona, que es queda amb dos duros per cap, i el tercer a mans del qual va a parar el diner es queda altres dos duros.

»De manera que els que fan la feina només toquen deu pessetes.»

Decididament, d'això se'n diu treballar pel dimoni.

L'altre dia l'Ajuntament celebrà sessió. Aquesta començà a dos quarts de sis de la tarda i acabà a un quart de cinc de la matinada.

Pobrets regidors! Quins sacrificis fan per la ciutat! I després encara els criticaran!

A Viena, els que es revoltaren contra Dollfuss, per poder reeixir millor en els seus intents, es disfressaren.

Aquí, llegirem l'altre dia que un soldat treia armes i uniformes d'una caserna de cavalleria.

Després, referint-se al complot que preparen els monàrquics, hem llegit: «Se sabe también que los conjurados intentaban suplantar ciertos uniformes a fin de actuar con más eficacia y rapidez.»

Ni originalitat no tenen aquests monàrquics!

Llegim que a Pontevedra, els monàrquics celebraren un banquet. Gràcies al senyor Lerroux, i malgrat la República, els monàrquics poden celebrar banquets, mentre els obrers sense feina no poden menjar.

Diu «A B C» que es tractava d'un banquet «de unos cuatrocientos cubiertos». El que no diu és, en acabar l'àpat, quants coberts havien desaparegut.

Tractant-se de monàrquics!...

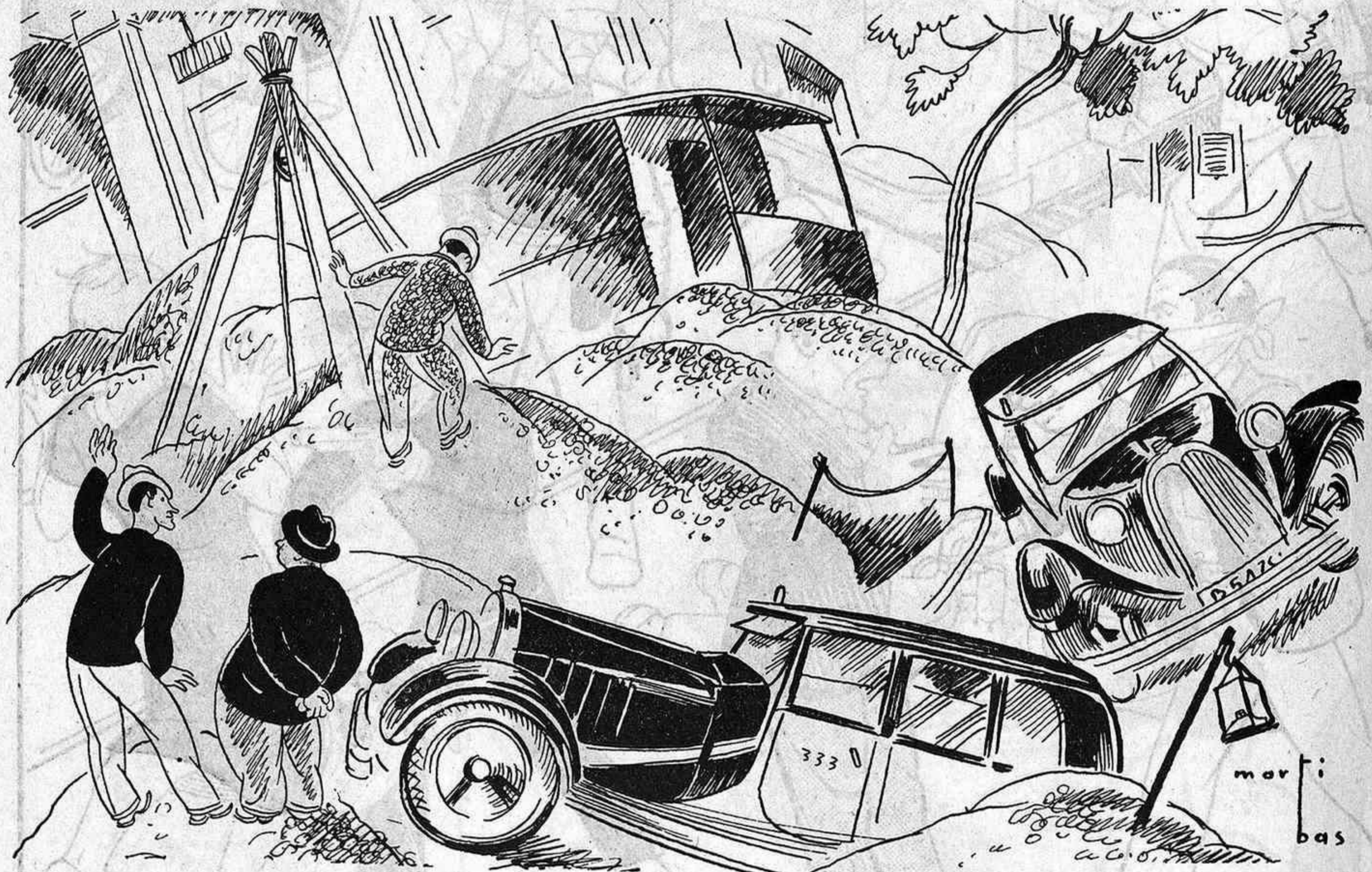
A Hornajos, un poble de Santander, s'ha descobert una cova on vivien troglodites. S'hi ha descobert coses molt interessants: entre elles, un retrat de Royo Villanova i un altre del bisbe Irurita.

Diuen—ho ha dit Martí Esteve en un míting celebrat a Sant Cugat—que el senyor Cambó, no solament aconsellà que ens prenguessin l'Ordre Públic—que va molt més bé ara que abans—sinó que insinuà la conveniència d'un cop de força contra Catalunya.

I després el senyor Cambó seguirà parlant de catalanisme!

Francisc Layret, els assassins del qual, segons sembla, seran indultats—quin concepte té el senyor Lerroux de la justícia i de la República—tindrà un monument a Barcelona.

Voldriem, però, que s'hi anés un xic més de pressa que amb altres dos monuments a dos grans catalans: el d'Angel Guimerà i el d'Ignasi Iglésies.

Les barricades del Paral·lel.—Què ja es preparen per la revolució?

—No; és un número d'atracció de forasters.

CINEMA:

LA «FOX» PASSA PELLÍCULES

La «Fox», en la temporada 1934-1935, presentarà 25 pel·lícules.

Hem vist dues pel·lícules de Janet Gaynor: «Carolina» i «El primer amor». En aquesta segona pel·lícula, Janet Gaynor és acompanyada per Charles Fanell. Com es pot suposar, «El primer amor» és una pel·lícula filla directa de «El setè cel».

Hem vist també dues pel·lícules de Spencer Tracy: «Hollywood conquistador» i «Noches de Nueva York». Ambdues ben interessants.

«Amor y cuartillas», de James Dunn, ens ha semblat una pel·lícula ben feta.

«De Eva para acá», de George O'Brien, ve de «La fulla de parra».

Josep Mojica—també el seu públic—, ha treballat en «Un capitán de cosacos».

Reveurem Catalina Bàrcena—sense presentació personal de Catalina Bàrcena—, en «La ciudad de cartón», estrenada la temporada passada al Tívoli i ara llençada al mercat públic.

Veurem unes revistes: «Seamos optimistas» i «Maniqués neoyorkinos».

Veurem encara: «Al Este sin rumbo», de Wynne Gibson. «Don Enredos», de Will Rogers. «Torbellino de sociedad», per Frances Dee. «Granaderos del amor», de Raul Roulien.

En conjunt l'exhibició d'aquestes noves pel·lícules de la «Fox» ens fan pensar que la característica de la producció cinematogràfica que s'exhibirà enguany serà la mateixa de l'any passat: *bona presentació i manca d'originalitat*.

HA MORT MARIE DRESSLER

No n'explicarem la biografia. L'ha explicada tothom i tothom s'hi ha lluit, perquè la biografia de Maria Dressler ha

estat en aquests darrers temps abundantment divulgada per les cases productores nord-americanes. Tampoc no som crítics de campanetes, dels que signen amb pompa els seus articles de cinema i àdhuc s'hi fan un nom un xiquet gloriós, e' qual vol dir que ens podem estalviar una gran documentació de retalls de documentació d'altres.

Marie Dressler, per a nosaltres, era l'actriu més completa i més pregona del cinema de Nord-Amèrica. Era l'antitesi d'una actriu de «pose» estudiada. Al costat de la Dietrich i de la Garbo, mostrava l'artificiositat de l'art de les dues extraordinàries estrelles. Qui—que l'hagi vista treballar en «Emma»—podrà oblidar l'art de Marie Dressler, tan natural, tan sobri, tan sentit, tan punyent, tan autèntic?

Ni boniquesa, ni vestits, ni encisos femenins, ni escenaris d'excepció: no altra cosa que un sentiment de vida, que saber ésser amb naturalitat l'autèntic personatge que encarnava.

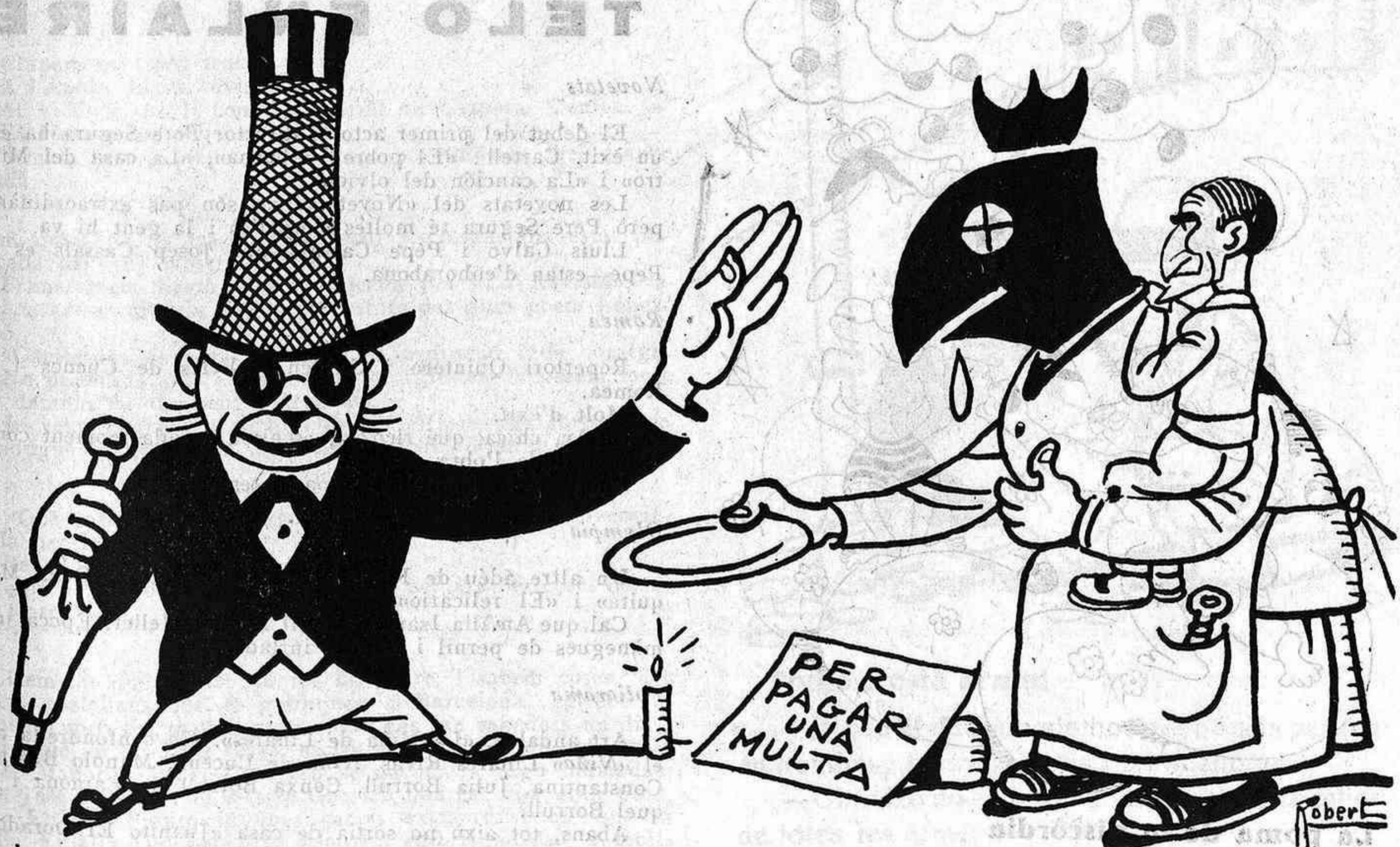
Art punyent, el de Marie Dressler, art equilibrat de cor i de cervell, d'observació i d'encarnació, d'estudi i d'espontaneïtat!

Marie Dressler ens ha fet veure totes les possibilitats d'una cinematografia fugida d'Hollywood per entrar definitivament a la vida. Els russos van en bon camí per a realitzar-la.

OBSERVACIONS FETES DAVANT DE CINTES CINEMATOGRAFÍQUES

Com pertoca al cinema de comerç ben administrat, cal també fer la part «sex-appeal» a la dona. Fins ara s'havia cregut que la dona, veient vestits elegants i interiors ben posats ja en tenia prou. Ara s'ha descobert que si se li mostra alguna camisa d'home, o algun home mig nu, la cosa va millor. I ja hem començat a veure els homes de cine rentar-se en escena. Gary Cooper es renta dues vegades en «Abajo las armas». Pot passar. Però Josep Crespo—el de l'elegància enfargada—s'ha volgut fer rentar en «Dos noches», i el seu rentatge resulta d'un grotesc i d'una lletgesa infinita. Adhuc l'actor es posa la mà a la pitrera en actitud de vestal púdica...

Senyors directors de films: ¿Volen dir que no en fan un gra massa?

La multa de La Veu

El Sr. Esteve.—Déu vos empari; no hi vull res amb pobres.

Continuació de la pàgina d'ESPORTS

Les curses ciclistes després d'una prova com la que és corre a França, resulten d'una infantilitat tan innocent com les exhibicions de boxa.

Es va córrer el dissabte darrer a Montjuïc una cursa en la que prenen part juntament amb alguns asos internacionals, els nostres representants a la volta a França.

La cursa va ésser d'una velocitat tortugàcia.

Qualsevol s'atreveix a fer córrer a uns homes, després d'una esgotadora competició com la francesa, que hauria d'anar acompanyada d'aquells rètols tan graciosos dels campionats de ball: «El ha bailado 360 horas». «El ha corrido 70 etapas».

Ja tenim a Paulino Uzcudun compromés per fer un combat a Nord-Amèrica, amb Primo Carnera.

A desgrat de l'enrenou que ha fet Lléó Sée amb les seves manifestacions posant Carnera com un drap brut i dient que és una mena de pepa de fira per enganyar pagesos, sembla que a la terra del dòllar hi ha ganes de veure actuar novament el paquet italià i el Brau dels Pirineos.

Ganes que dos homes que ja «han fet a tots» guanyin uns milers de dolars... i res més.

En Peris, de «El Mundo Deportivo», és un romàntic del ciclisme. Arrel de la cursa internacional de Montjuïc va fer una interviu a Georges Speicher i li va fer dir que una ciutat com Barcelona sembla impossible que no tingui un velòdrom cobert.

Desitgem que, pel bé del pobre Peris, facin el velòdrom ara mateix.

—Diu que li regalen una casa a Don Ale.

—Si; ara no podrà dir que la propietat és un robatori.

TELÓ ENLAIRE

Novetats

El debut del primer actor i director Pere Segura ha estat un èxit. Cartell: «El pobre Valbuena», «La casa del Ministro» i «La cançió del olvido».

Les novetats del «Novetats» no són pas extraordinàries, però Pere Segura té moltes simpaties i la gent hi va.

Lluís Calvo i Pepe Cassals—ara Josep Cassals es diu Pepe—estan d'enhorabona.

Romea

Repertori Quintero i Guillén, delícies de Cuenca i del Romea.

Molt d'èxit.

—¡Ay, chica, qué rico!—, escolteu a cada moment com a comentari de l'obra.

Públic ple de «divinas impacientes».

Olympia

Un altre adéu de Raquel Meller. «Violetas», Doña Mariquita i «El relicario».

Cal que Amàlia Isaura parodiï Raquel Meller. Epoca 1900, mànegues de pernil i faldilla inflada.

Poliorama

Art andalús. «La Niña de Linares». No confondre-la amb el «Niño» Linares Rivas. Niño de Lucena, Manolo Bulerías, Constantina, Julia Borrull, Conxa Borrull, la Faraona i Miquel Borrull.

Abans, tot això no sortia de casa «Juanito El Dorado» i de «Los Cangrejos». Ara ja va al Poliorama.

I que parlin de separatisme tant els nacionalistes catalans com Don Jovino.

La poma de la discòrdia

Lerroux a Samper.—Au, menja-te-la d'una vegada.

I d'aquesta faisó tan americana i tan del dia es fa ja l'art en els diaris castellans de Barcelona.

Una nova obra d'Alfons Roure.
«Topades d'auto».
Suposem que es deu tractar de topades d'autoomnibus i de tramvies.

L'obra promet ésser molt actual.

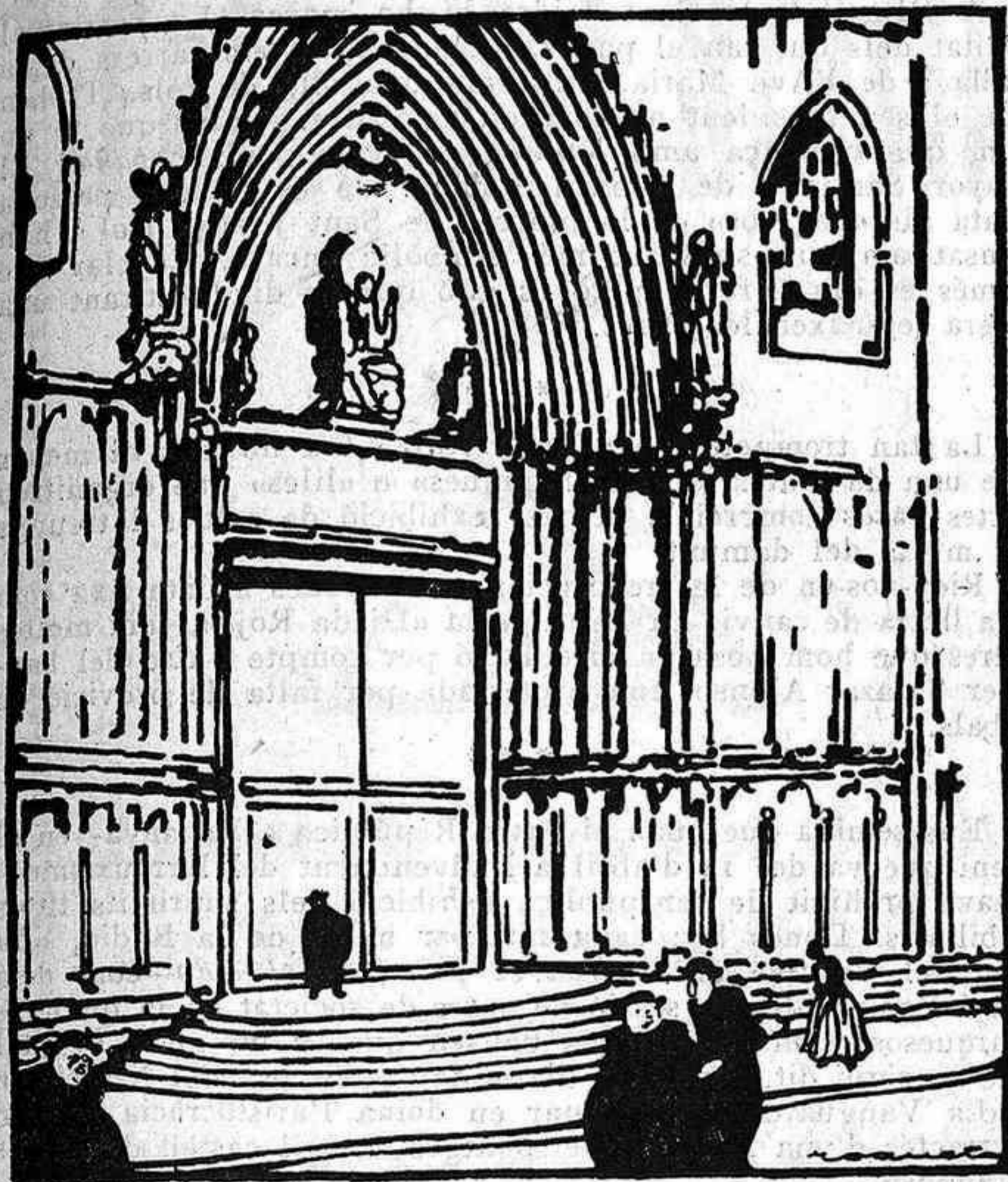
En Santpere es prepara.
Ens diuen que li ha estat lliurada una obra, molt del seu gènere i molt alegre: «El gran Karduff».
Preparem-nos. Tot Barcelona «kardufflejarà»!

«Astracan», en el teatre valencià.
«Per l'honor del seu mandoble, o la chustícia d'un noble».
Preferim cent vegades les obres d'Enric Bertran a aquesta obra de Josep M.ª de la Torre.
El teatre valencià ha d'ésser teatre valencià, fruit saborós de la terra.

Cal fugir ben de pressa dels èxits fàcils que proporciona l'«astracan» madrileny.

Madrid és l'antítesi de València i de Catalunya.

Ens referim al Madrid Muñozsequista de l'«astracan».

—Cregui'm mossèn Lliteres, la República no anirà bé fins que no manem nosaltres.

—Home, vostè és un ignorant; si ja fa temps que manem.

Noves

Clapera no troba teatre.

A l'Apolo, hi va revista.

Al Victòria, no li convé d'anar-hi en Clapera, s'entén.

El Nou és un mort.

Sembla que la vinent temporada no tindrem melodrama català.

«Capitel.lo», la tragèdia d'Agustí Esclasans, ha estat publicada per «El Nostre Teatre».

Primerament havia estat publicada per «La Revista», la revista extraordinària que sosté l'esforç del gran poeta López-Picó.

«Capitel.lo» és obra de talent, d'inspiració i de coratge.

No premiada amb el premi Ignasi Iglésies, la posem molt per damunt de «La senyoreta Oest».

Ja veurem que resultarà el drama «Els homes forts», que s'endugué el premi, en el passat concurs d'obres de teatre.

¿Què sabeu de la companyia Mercè Nicolau, subvencionada per la Generalitat?

Res!

Som al mes d'agost. Es molt aviat per a saber coses certes de teatre.

Hem dit que no sabíem res de teatre, i sabem coses. Els diaris castellans que es publiquen a Barcelona, gairebé no es preocupen del teatre català, però ens fan sabedors un dia i altre que un tal Díaz Giles, escriu grans obres, que «la bella tiple Manolita Pérez Guerrero se encuentra algo delicada», que José Palomo i el mestre Garrido han fet una gran obra, que Eulàlia Piojito té unes cames extraordinàries, que la bella Eulàlia Dulce té una «sonrisa embriagadora», i molts pretendents.

Qui són aquests? Qui són aquests?

Passeu per l'Administració dels diaris i us ho diran.

Tothom està armat

—Ja veu el què són els homes; només pensen en bombes, metralladores i parabèl·lums.

—Oh! això no és res si hom pensa en la pitjor de totes les armes.

—Quina?

La nevera.

ESQUELLOTS

Els senyors del «margen» o, més ben dit, els pulcres cavallers de la Reial i Espanyolíssima Ordre de la Llei de l'embut, han estat invitats per qui pot fer-ho, a guardar el respecte al nostre idioma.

Ja ens serà permès de malfiar-nos dels resultats. En fer el recompte de les sentències ho veurem. Hi ha mals que no es curen amb sermons ni amb cataplasmes. Una tocada de ball de bastons i un bitllet sense tornada al fur de Gil Robles, seria el millor remei.

Segueix que és un gust l'aplicació de la justícia distributiva. En un mateix dia són absolts uns pistolers i condemnat un periodista per atacs a la religió catòlica. Que aquestes coses hagin de passar a Catalunya!

Des de «La Tierra», diari suspecte de Madrid que va disfressat de «proletario», una mena de *cock-tail* periodístic de noms cèlebres—Cànovas i Cervantes—publica una novel·la per entregues sobre una Catalunya fantasmagòrica que ha creat per gaudi dels llanuts que se l'empassen com si fos una prebenda de «treinta mil reales». L'acreditat i massa conegut periodista sap barrejar la impudícia amb la ignorància; condicions molt recomanables per a fer-se una posició en la Xauxa lerrouxista.

Parlant de Cànovas i Cervantes, no ens podem estar d'alludir el sortós i no menys integèrrim Gómez Hidalgo, delegat administratiu de la Generalitat a Madrid. Com que no hi ha cap català prou digne d'ocupar dit càrrec ni cap home d'història republicana prou neta i austera, no hi ha hagut més remei que depositar la confiança de la nostra suprema institució al celebrat autor de «La vida de Belmonte».

Per filtracions misterioses d'una mena de malura que podríem qualificar, en termes generals, de «carbajalisme», Gómez Hidalgo ostenta malaguanyadament un càrrec representatiu a la Cort de la República espanyola, com el cèlebre Duelo va «saber» guanyar-se una bona plaça i el no menys cèlebre Azcàrraga és, ENCARA!, a Governació. Cal filar un xic més prim, car aquestes coses desplauen al poble!

A l'Institut de Sant Isidre hi ha maror. La patriarcal entitat dels qui fan el pagès, situada entre els carrers de la Palla i de l'Ave Maria, bull com una olla de cols. Troben que el seu president no és prou combatiu. I això que té un nom que comença amb *Santiago* i acaba amb *España*! El senyor Santiago de Riba i España no és, doncs, persona grata als «pagesos» de la placeta de Sant Josep Oriol i han pensat amb un substitut més simbòlic encara. Es clar que només es diu Cirera; però és allò que es diu: estirant una cirera segueixen les altres.

La tan trompetejada «Diada Roja» fou no més ni menys que una de tantes «diades blanques» o «diles» que organitzen certes cases comercials per fer exhibició de saldos i treure's els morts del damunt.

Rieu-vos-en de les revolucions anunciades a data fixa com una lletra de canvi. La lletra de la «Diada Roja», com moltes altres que hom posa en circulació per compte i risc del banquer Salazar Alonso, fou protestada per falta de provisió de cabals.

Ens sembla que quan hi havia República a Espanya—en el bieni que va del 14 d'abril a l'adveniment del lerrouxisme—estava prohibit de fer pública exhibició dels suprimits títols nobiliaris. Doncs bé; cada nit, per mitjà de la Ràdio, «La Veu del Vespre» ens recrea el paladar del oïdo—com deia Pic i Pon—amb una sessió de notes de societat en la qual els marquesos, comtes i barons dansen que és un gust. Per tal que no sigui dit, els altres diaris de «cambrà»—«El Noticiero» i «La Vanguardia»—fan anar en doina l'aristocràcia com si es tractés d'una llista de personatges de «El castell dels Tres Dragons».

Com que a Catalunya hi ha encara república, ¿no podria hom aplicar un impost, en forma de penyores, a la publicitat dels pseudònims pseudo aristocràtics, a profit dels Hospitals? Suposem que Toresky, serà de la nostra opinió. I tots contents.

Diuen si l'Emiliano Iglesias serà el successor de Samper a la Presidència del Consell de Ministres. No ens estranyaria gens. Allí on ha passat el cap—Alexandre Lerroux—bé pot passar-hi la resta. Els sastres tindrien feina, car tornaria la moda de les americanes cordades.

LA MILLOR NAVALLA
D'AFAITAR?

ARTERO

NOM DE GARANTIA

MARCA REGISTRADA

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) BARCELONA

Vies Urinàries

BLENORRAGIA (Purgacions)

i totes les greus complicacions de l'aparell GENITO-URINARI, tals com CISTITIS, PROSTATITIS, GOTA MATINAL, o MILITAR, ORQUITIS, etc., de l'home; METRITIS, VAGINITIS i ANEXITIS, de la dona; s'obté un ràpid i segur resultat amb l'ús dels

SELLOS OSSAM

Llurs propietats antisèptiques i microbicides comuniquen a la sang i a l'orina i es noten llurs efectes a les primeres preses; calmen els dolors produïts per la micció; l'orina es manté asèptica i els gonococs són destruïts fins a obtenir amb llur ús una veritable i completa curació

De venda: Dr. ANDREU; Segalà (Rbla. Flors, 14); Farmàcia de la Creu; Farmàcia Tarrés (Carme, 84); Pujol i Culell (Pelayo, 56); Ferrer i principals farmàcies

LA REGLA

**SUSPESA,
TORNA RAPIDAMENT
I SENSE PERILL AMB**

PERLAS "FEMI" Maravellós producte de la ciència moderna d'acció segura, sense perjudicar la salut

De venda: Doctor Andreu, Segalà, Vicenç Ferrer i farmàcies

Cafés del Brasil

Per tot Espanya

Exigiu els cafès del Brasil

**Són els més fins
i aromàtics**

CASES BRASIL

BRACAFÉ

PELAYO - CARIOCA

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7 - Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

CLÍNICA GALLEGO

**Vies urinàries - Matriu - Sífilis
Impotència - Diatèria - Raigs X**

Director: Doctor J. RIU
Diumenges, de 10 a 1

Consulta: de 10 a 1 i de 4 a 9
NOU DE LA RAMBLA, 18

TEATRE COMIC

Revistes

E X I T

Las Vampiresas

Francesc Layret, 55

Telèfon 34541

ESPECTACLES

TEATRE NOVETATS

Companyia Lluís Calvo

Sempre les obres
de més èxit

Grans funcions

per al diumenge

Frontó Principal Palace

Extraordinaris partits amb cistella

pels asos de la pilota

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos par-
tits, tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

INTIM CINEMA

Escollits

programes

CINE TALIA

BOLICHE en español

por Irusta, Fugasot y Demare

DOÑA FRANCISQUITA

en español

por Raquel Rodrigo y F. Cortés

ODIO

EL ÚLTIMO DE LOS NAVARROS

CANODROM PARK DE CATALUNYA (GUINARDÓ) Servei d'autòmnibus ROCA

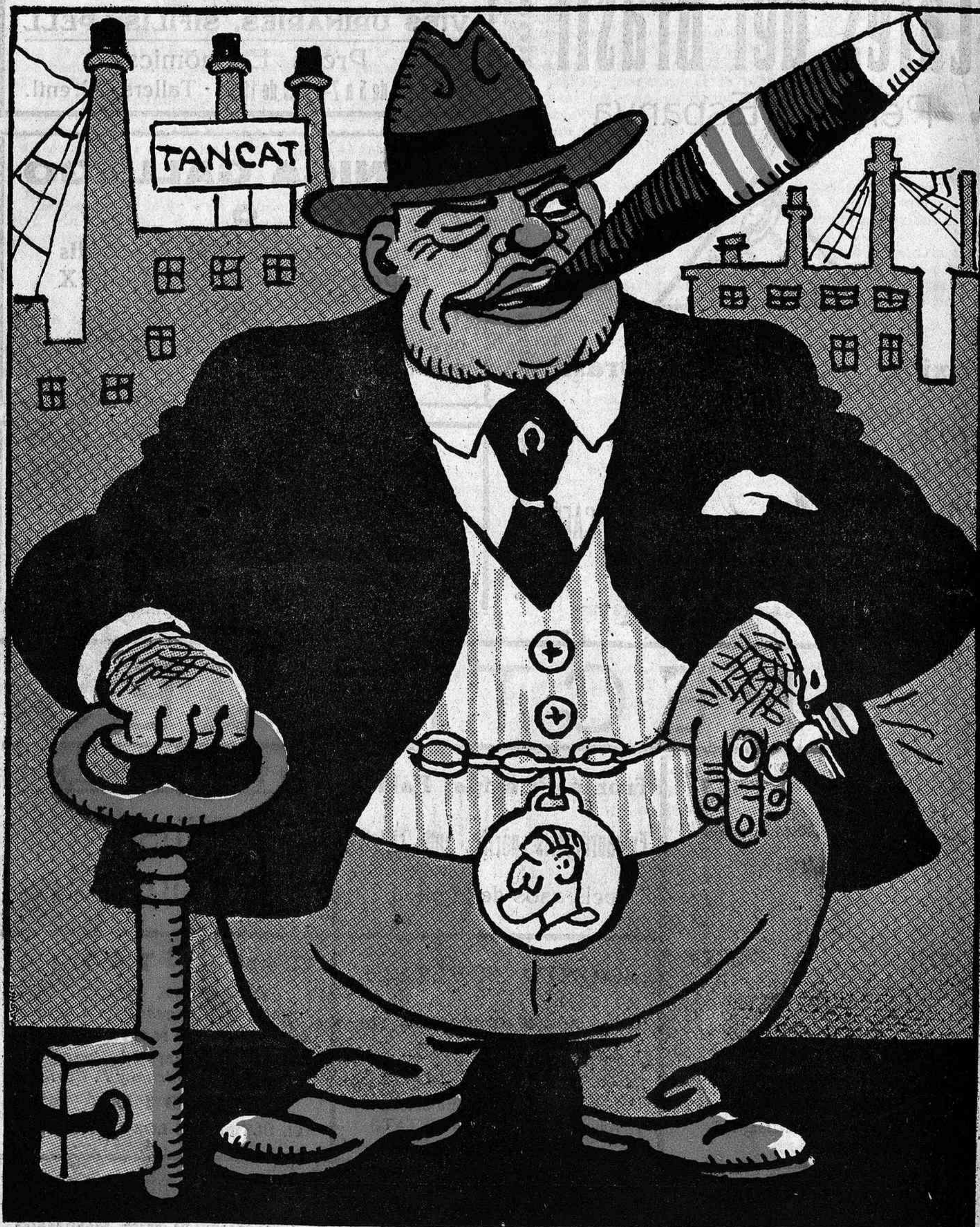
El lloc més fresc i atractiu de Barcelona

Les vetlles al Park Conòdrom, us seran inoblidables

Ball i atraccions, amenitzat per l'orquestra «MATAS BAND». Servei de banys i Restaurant

Piscina i Fons lluminoses

PER TANT A LA MORT DELA
L'ATENENSI BARCELONÉS

Parlen de fer revolucions i l'únic que ja fa temps que la fa, sóc jo.